

TAMÄ ON NIIN PERIN SELVÄÄ

Ihminen syntyy ilkosen alasti, tuskin hiuksen haitua päässä. Syntyköön maalla tai merellä, vuorella tai laaksossa, loistavimman palatsin tai kurjimmän hökkelin seinien sisällä, aina on sääntö sama. Se on niin perin selvää, mutta sentään se unhotetaan usein.

Otettaisiimpa kaksi tuollaista alastonta ihmisen tainta, toinen palatsin untuvatyynyiltä ja toinen kurjalan rääsyjen päältä, asetettaisiin ne riinakkain kansajoukon keskellä ja sanottaisiin: Katsokaapa näitä. Tässä on kaksi alastonta ihmistä, samalla tavalla maailmaan tullutta ja jokseenkin samanlaista; hieno on nahka kummallakin ja samallinen tyhmä viattomuus kuvastaa heistä kumpaisestakin; samanlaisia luonnonlapsia ovat. Mutta tälle toiselle on "jumala" jo edeltäpäin valmistanut koko elämän ajaksi iloiset päivät, yllinkyllin olemista, ei vaivaa, ei huolen hiventä, vaan iloista elämää, laiskuutta ja nautintoa, miten ikinä sitä vaan osaa itselleen ottaa, senupoisen päälle hän on "sallittu", kun taas tämä toinen on saman "jumalan" "sallimuksesta" kurjuudessa ja kurjuuteen syntynyt; hänellä on vaan odotettavana jatkuva puute, lakkaamaton vaiva ja huoli, ei lepoa, ei iloa, ei elämännautintoa; edellinen on luotu palveltavaksi, jälkimmäinen palvelemaan; edellinen käskijäksi, jälkimmäinen tottelemaan; edellinen ruoskakäteen, jälkimmäinen polvilleen. Tekikö "Luoja" oikein? Onko "Luoja" puolueeton? Kuka tässä on ensimmäiseen "syntiin" vikapää? — Millainen vastaus olisi, joka silloin kajahtaisi kaikkien suusta? — Se on selvää, se on niin perin selvää, mutta sentään sitä ei tahdota myöntää.

— Luonto ei välitä herrasta enempää kuin kerjäläisestääkään. Eipä se antimiaan herran eteen kannaa, jollei sitä joku toinen tee.

Eipä se ota oksaansa takasin jos kerjäläinen siitä hedelmän kurkottaa, jollei joku toinen häntä siitä estä. Kukka tuoksuu jokaiselle joka sen nenänsä eteen kohottaa, laine läikkyy jokaiselle, metsä humisee jokaiselle, aurinko paistaa jokaiselle. Eipä luonto aidannut yhdelle jänölle tätä nientä ja toiselle toista, eipä se määrännyt tuon toisen tuolle toiselle kortteita kokoamaan, ei, vaan vapaana ja yhden vertaisina ne vapaaseen luontoon elämään laski. Ei ole aitoja ollut ennenkuin ihminen niitä rakentelemaan rupesi, eivätkä aidat ole oikeutettuja niin kauvan kuin ei löydy muuta elämän lähdeettä kuin luonto. Jos kerran luonto, joka ihmisen on elämäänsä siittänyt, ei kuulu jokaiselle elämänlähteenä, silloin ei emon maito kuulu hänen lapsilleen ja luonto on tehnyt siittäessään rikoksen. — Tämä on niin perin selvää, mutta sentään ei sitä jokainen jaksa tajuta.

Nisu ei kasva kylvämättä eikä maa muokkaamatta; heinä ei kaadu niittämättä, jauhot ei tule jauhamatta, maito ei tule lypsämättä, hedelmätkin on poimittava. — Koska luonto, yhteisenäkään, ei elättäisi lapsiaan ilman työtä, niin on velvollisuus jokaisen elääkseen huolehtia luonnon kasvattamisesta. Kenelle siis kuuluu sato joka vaivan takaa saadaan, sillekö joka vaivaa näkee vai sillekö joka päältä katsoo ja käsi ojossa odottelee? — Tämä on niin perin selvää, mutta sentään sitä ei tahdota tunnustaa.

Koska täällä maailmassa ei työtä tule toimeen ravinnonkaan suhteen, sitäkin vähemmän muuten, niin on työ kuuluva jokaiselle, j o k a i s e l l e, se on niin perin selvää, vaikka sitä ei myönnetä, tahi ei ainakaan vaadita käytännössä toteutettavaksi.

Työ kuuluu kaikille ja ainoastaan sen avulla rikkauksia syntyy. Villat on kehrättävä, kudottava, neulottava, ennenkuin ovat pukimena. Nahkat on parkittava ja valmistettava ennenkuin ne hyödyttää ihmistä. Rauta on kaivettava maasta, sulattettava, taottava ja eri esineiksi valmistettava. Samoin kaikki metallit joita ihminen hyödykseen käyttää tai joilla muutoin jotakin arvoa on. Jokainen kone on syntynyt työn kautta, työmiehen käten kautta, omaten vaiherikkaan historian. Kynänterällä ja neulallakin on oma historiansa, joka kertoo r a s k a a s t a työstä. Puu vaatii työtä ja vaivaa ennenkuin se on käytettävänä kaluna. Entäpä monenlaiset, käytännölliset ja mukavat

kulkuneuvot, — työllä, raskaalla, pitkällä työllä ne ovat sellaisiksi kehittyneet, — nekin joita nyt vaan valitut voivat käyttää. Automobiili on työmiehen tekemä, vaikkei hän sitä itse käytä. Ylellisyys ja korutavarat, kaikki, kaikki on vaan järjestetyn työn tuotetta ja kaikilla on oma historiansa, joka enimmäkseen kertoo hiestä ja huokauksista, hiukan toiveista, enemmän epätoiveista, kalpeista ahkerista ihmisistä, jotka nääntyivät, loukkaantuivat, murskaantuivat — — lapset astuivat isien tilalle — —

Millä oikeudella siis ihminen, joka ei mitään hyödyllistä työtä tee tässä maailmassa, syö leipää, vieläpä kaikista herkullisimmat palat? — Millä oikeudella sellainen pukee itsensä jokapäivä parhaimpiin, enimmän työtä vaativiin ja uusimuotisiin pukineihin? — Millä oikeudella sellainen kasaa kaikki ylellisyystavarat ja nukavunnudet ympärilleen, lekotellen niitten päällä kaikista huolista vapaana, suurimpana työnänsä yhä uusien nautintojen etsiminen ja itsensä palveluttaminen? — Millä oikeudella sellainen on kiivennyt komeimpiin rakennuksiin, palatseihin ja vieläpä aidannut — ei, vaan aitauttanut — luonnonihanimmat paikat, maat ja vedet sen ympäriltä yksinomikseen, huvittelukenttikseen? — Ansiostako? — Ei, sitä ei hulluinkaan myönnä. Se on niin perin, perin selvää, mutta sitä ei vaan tahdota uskaltaa tunnuustaa. — Kun joku tahtoo olla oikein tyhmä, sanoo hän: Kaikkia mukavuuksia saa — rahalla. Iim! Mitä on raha? Metallia, jonka työmiehes on kaivannut maasta — kaikkien yhteisestä maasta. Kuka sen on sitten muovailnut rahaksi? Taaskin vaan: työmiehes. — Mitä oikeutta sitten on tuohon rahaan sillä joka ei ole mihinkään työhön kättään tahrinut ja kuitenkin sitä omistaa? — — — Tämä kaikki on niin perin selvää, ei siitä pääse yli eikä ympäri saivartelemallakaan, mutta sentään moni tahtoo taballaan olla niin tyhmä että ei ymmärrä!

Niin, kaiken ympäri käytyä kysykäämme vihdoin: Millä oikeudella ahkera työmies valitsee onnen sijasta onnettomuuden, hyvinvoinnin sijasta puutteen? Millä oikeudella hän ei mene rakentamaansa komeaan palatsiin, jossa jokainen nokare on hänen nostamaansa ja jokainen koristus hänen kaivertamaansa, millä oikeudella hän ei mene sinne, vaan ryömii perheeseen johonkin sikoläätin tapaiseen haisevaan hökkeliin? Millä oikeudella hän,

kaiken tuottaja, näkee nälkää ja kurjuutta, ayttaen kaiken yltäkylläisyyden, jota tarjolla on? — —

Me voimme tähän vastatakin: Tyhmyytensä oikeudella, noastaan tyhmyytensä oikeudella!

Miksi "laki", joka nykyaikana niin valppaasti pöytätyönsä tekee tässä elämässä, heittää siitä rangaistuksen? Vastaus on: Koska lakeja ei ole. Lakien mukaan laatijoina ja täytäntöönpanijoina on laiskuriluokka, mutta sen alaisena vaan ahkerat. Itselleen lakien laadinnastakin ovat ahkerat tyhmyytensä oikeudella syrjässä pysyneet. Siitäkäsietäisi "lain" rangaista, jos se oikeudenmukainen olisi, mutta moninkertainen kovemmin siitä, että he onnellisuuden sijasta valitsevat kurjuuden, sillä se on murhaa.

A. P.

